

Vážení bližní,

dovolte mi stručné nastínění životního příběhu pana Vojtěcha Peřiny.

Náš tatínek se narodil 23. února 1928 v Táboře v živnostnické rodině jako jediný mužský potomek široce rozvětveného rodu Peřinů. Doma ho nejmenovali jinak než *Bertíčku* či *Bertíku*. Toto familiérní jméno mu zůstalo po celý život, a tak ho většina příbuzných a přátel oslovovala *Berto* nebo *Bertí*.

Když bylo Bertíkovi 11 let, začala válka. Mnoho tatínkových vzpomínek se týkalo tohoto období... *jak slýchal střelbu doléhající na staré město z tábořského popraviště, jak tajně nosil v noci potraviny židovskému strýčkovi, jak coby patnáctiletý pod nebezpečím trestu smrti uprchl ze zákopových prací, na něž byl spolu s dalšími studenty nacisty nasazen, jak až do Tábora doznívalo dunění z bombardovaných Drážďan...* Nutno říci, že tatínek byl vynikajícím vypravěčem. Jeho texty a nahrávky vyprávění o době války, o židovské menšině v Táboře i o letech komunistického temna byly zařazeny do archivu projektu *Paměť národa*.

Tatínek absolvoval tábořské osmileté gymnázium. Během studií si nesmírně oblíbil latinu. Její znalost si udržoval po celý svůj další život. Ještě v loňském roce napsal svůj poslední vzkaz příteli, s nímž po několik desítek let korespondoval latinsky.

Bertík Peřina prošel mnohaletým náročným výcvikem hry na housle v tábořské Hudební škole ve třídě celostátně uznávaného pedagoga Karla Koreckého. Jako mimořádně nadaný žák složil z houslí státní zkoušku. Od období svého dospívání hrál v tábořském orchestru Bolech po více než 60 příštích let. Většinu této epochy zastával funkci prvního houslisty.

Od studentských let byl členem tábořských chrámových sborů. Jeho krásný barevný bas-baryton po desítky let zazníval z kůrů také sólově, nejčastěji v mešních a pašijových kantátových skladbách. V mládí se věnoval též interpretaci latinského gregoriánského chorálu.

Na sklonku gymnaziálních let se Vojtěch Peřina rozmýšlel mezi studiem práv a studiem medicíny. Protože maturita byla tehdy současně přijímací zkouškou na vysokou školu, stačil pak pouze studentův zápis na dané fakultě. V tatínkově případě šlo o věc obzvláště osudovou: Na schodišti Lékařské fakulty, kam směřovalo vítězné rozhodnutí, se totiž obrátil... a odešel zapsat se na Právnickou fakultu UK v Praze.

Zde studoval s vynikajícími výsledky. Nadchlo ho zvláště římské a církevní právo. I zde mohl využít latinu. Vedení s ním počítalo jako s budoucím asistentem. Současně navštěvoval přednášky z filozofie na Filozofické fakultě jako tzv. 'mimořádný student'. Rozjednána byla studijní stáž na pařížské Sorbonně. Vojtěch směřoval k univerzitní akademické a vědecké kariéře.

Leč přišel rok 1948 a později komunistické čistky na vysokých školách. A tu se právě volba práv stala osudnou. Lékařů bylo po válce málo a kádrový profil nebyl tak zásadní; medicínu na rozdíl od práv by dostudoval. Z Právnické fakulty však byl vyhozen pro svůj nežádoucí 'kapitalistický' původ a příslušnost k tábořskému rodu Peřinů. Tatínkův strýc, majitel menší továrny, byl internován do komunistického vězení.

Student práv se rázem ocitl v dělnické profesi. Poté prožil dva roky ve vojenské službě na Slovensku v oddílu PTP. Po návratu byl podnikem Pozemní stavby, kde se nechal zaměstnat, vyslán na Českokrumlovsko, aby zde pracoval jako vedoucí dělníků, z nichž většina pocházela ze sociálně problematického prostředí nově osídleného pohraničí.

V těchto těžkých 50. letech byla hudba tatínkovi o to větší terapeutkou. O víkendech trávených v Táboře se věnoval zkouškám svého smyčcového kvarteta i komorní hře s klavírem. Jeho korepetitorkou se stala mladá učitelka klavíru Eva Ježková, již v srpnu roku 1959 pojal za manželku.

Z manželství pak v 60. a 70. letech vzešly tři děti, sestra Eva, bratr Vojtěch a já - Ludmila. Tatínek mne ale oslovoval jedině Liduško a vzácně i Lidunko – a to jsem se rozplývala blahem. Mé vzpomínky z dětství ho zobrazují jako člověka prací velmi vytíženého. Tou dobou – v 70. a 80. letech pracoval jako technicko-hospodářský úředník na ředitelství Pozemních staveb v Českých Budějovicích – poté co mu bylo dovoleno vystudovat večerní stavební průmyslovku. Ve všední dny jsme ho my - děti příliš neznaly. Vstával denně o půl páté, vlakem jezdil do Budějovic, vracel se večer. V úterý přicházel hodně pozdě, až po zkoušce Bolechu.

O to víc jsme si vážily toho, když se nám mohl plněji věnovat. Pro mne byly úchvatné procházky do Klokot na Štědrý den odpoledne. Vedl mne za ruku. Zašli jsme zapálit světýlko na hřbitov a podívali jsme se na jesličky, zatímco maminka se sourozenci potají strojila vánoční strom... Obzvláště hrdá jsem na něho byla, když jsme spolu vystupovali v děkanském kostele o májových pobožnostech. On na kúru jako houslista za varhanního doprovodu pana Harta, já dole s kytičkou, poblíž oltáře přednášející báseň před sochou Panny Marie. Tatínek mi byl jako hudebník i jako rétor velkým vzorem, což se časem projevilo v mém povolání.

V 90. letech Vojtěch Peřina obdržel od děkana Právnické fakulty rehabilitační doktorát. Přesto jsme my – členové rodiny vždy vycítovali, že něco uvnitř duše našeho otce zůstalo zlomené, sen o profesi, v níž by se mohl opravdu realizovat, se nikdy nenaplnil. Coby penzista ale zůstával i nadále velmi aktivní jak v Bolechu, kde do roku 2018 zastával funkci kronikáře, tak v chrámovém sboru. Angažoval se ve výboru organizace sdružující bývalé členy PTP, podpořil vznik spolku Hadasa, který pečuje o památku židovské menšiny Tábořska, i vznik Společnosti Oskara Nedbala.

V 90. letech se stal dědečkem Vojtíka a Venouška. Úmrtí manželky v roce 2015 vstoupilo do jeho stáří jako velká smutná skvrna. Na jaře 2021 se zaradoval z narození pravnučky Julinky.

Přestože poslední roky tatínka tížily mnohé zdravotní těžkosti vedoucí k jeho naprosté závislosti na péči jeho dětí, nikdy si výrazněji nestěžoval, byl smířený se svým stavem a nikterak se nebál smrti těla. Přesto skonal spíše nečekaně, ve čtvrtek 19. ledna po čtvrt na dvě odpoledne. Stalo se tak za přítomnosti pečovatelky Domácího hospice Jordán, jehož terénní odlehčovací služba nám v posledních letech pomáhala.

L.P.

PODĚKOVÁNÍ:

Dík patří všem pracovnícím hospicu, které se na péči o tatínka podílely, a zvláštní poděkování pak paní Renatce, která v závěrečných chvílích pozemského života u tatínka byla, držela ho za ruku a pomohla mu přenést se přes úzkost, jež ho v předsmrtných okamžicích přepadla. Děkujeme také paní Jarušce, která nám jako spřátelená duše rodiny rovněž pomáhala.

Jsme velmi vděční za krásné přátelství, které orchestr Bolech k tatínkovi choval, děkujeme členům chrámového sboru, varhaníku Láďovi Šotkovi a sbormistryni Helence Boučkové za nádherné chvíle, které s nimi naši zesnulí rodiče: Berta a Evička Peřinovi prožili. Děkujeme jim i houslistovi, dirigentu orchestru Bolech Jirkovi Sychovi též za dnešní hudební vystoupení, kterým obohatili tatínkovu cestu k poslednímu odpočinku.

Děkujeme těm, kdo se zúčastnili zádušní mše a uložení do hrobu, pracovníkům Pohřební služby, a zvláště Otci Jiřímu Můčkovi za všechno, co pro světlou památku Vojtěcha Peřiny vykonali.

Milovaný tatínku, odpočívej v Pokoji. *E. + V. + L. Peřinovi*